

[Tommy Dinesen]

Det er også glædeligt, at lægeforeningerne, som før var imod patienternes muligheder for at klage, nu går ind for klagemuligheder. Ikke mindst Birgit Schriver-sagen samt sagerne fra Brønderslev og Middelfart sygehuse har naturligvis haft stor indflydelse på det sindelagsskifte, der har fundet sted. Også Amtrådsforeningens bestyrelse har været imod, men går nu ind for et amtsligt klagenævn, da de mener, at det er vigtigt med amtslige eller lokale klagemuligheder. Det betyder, at Amtrådsforeningen er enig med SF og socialdemokratiet, og hvis de radikale står ved, hvad de sagde, sidste gang vi behandlede forslaget, skulle der være mulighed for et amtsligt klagenævn. Forhandlingerne vil i så tilfælde komme til at dreje sig om, hvorvidt der skal være et sundhedsvæsenets patientklagenævn eller en patientombudsmand.

Der ligger da også i ministerens lovforslag en undertone af, at det ikke er, som det bør være, idet ministeren på side 11 i bemærkningerne skriver, at man sammen med sygehuskommunerne og ved inddragelse af embedslægerne vil overveje, om der lokalt kan etableres ordninger, således at nogle af de sager og klager, der kommer, kan behandles og man kan rådgive borgerne med hensyn til klageformulering, virkningen deraf osv. Det er jo netop det, vi fra SF peger på med vort forslag til et amtsligt klagenævn. Mange af sagerne kan måske ordnes og klares, uden at de behøver at komme ind til det centrale klagekontor, der vil komme ifølge ministerens lovforslag. Man kan også henvise til amtsankenævnenes opbygning, som svarer til den af SF foreslåede.

Man kan naturligvis spørge sig selv, om der vil være så mange sager, at et amtsligt klagenævn vil få noget at lave, men her kan man henvise til de mange klager, der i de sidste år er indgået til sundhedsstyrelsen, hvor der i 1980 var 499 sager til behandling, og hvor der på 8 måneder i 1985 viser sig at være indgået 850 sager. Hertil kan man så lægge de mange sager, der er behandlet i sygehuskommunerne af sygehusudvalgene. Her foreligger der ingen opgørelser, men ifølge flere amtrådsmedlemmer er der også et stigende antal klager her.

I ministerens lovforslag finder jeg nogen uklarhed med hensyn til forældelsesfristerne, som ifølge forslaget er 1 år fra det tidspunkt,

hvor klageren var eller burde være bekendt med det forhold, der klages over. Selv om der måske bør være en sådan klausul for at få behandlet en sag, er fristen for kort. Nogle gange kan det ske, at der går flere år, inden man bliver klar over, at der måske er noget galt, også fordi den pågældende tror, at det nok går i orden efter et stykke tid. Her må udvalgsarbejdet kunne bringe mere afklaring.

Der burde endvidere nok sættes en frist for, hvor lang tid en sag må køre, inden den afgøres, således at eventuelle indskrænkninger ikke kommer til at berøre sagsbehandlingen. Det, der er meget afgørende for disse sager, er netop sagsbehandlingstiden.

Der står i ministerens lovforslag, at man ikke kan klage over eksempelvis visiteringen til sygehuse. Det er vi i SF ikke sikre på kan være rigtigt, for hvis der sker en fejloperation, fordi man er blevet visiteret forkert, eller hvis man hellere vil være på et lille sygehus på grund af familie el.lign. i nærheden, så burde man vel have lov til at klage. Men i sager af denne art ville det nok være nærliggende, at de blev behandlet af et lokalt, amtsligt klagenævn.

Der er en anden ting, der ikke har været nævnt i denne forbindelse, og som jeg synes er meget vigtig i forbindelse med en patientombudsmand eller et patientklagenævn, og det er, om den danske ordning skal ligne den svenske. Det vil sige, at hvis klageren får ret, skal der så samtidig gives erstatning, og skal størrelsen heraf fastsættes ved den endelige ombudsmands eller nævnets afgørelse?

I bemærkningerne til det socialdemokratiske beslutningsforslag står der, at der bør komme en patientforsikringsordning, og at det kræver en selvstændig lovgivning. Det er naturligvis noget, vi i SF er enige med socialdemokratiet i skal komme på et eller andet tidspunkt.

Med hensyn til antallet af personer af den ene eller den anden slags i de klagenævne, der er foreslået i forslaget til folketingsbeslutning fra socialdemokratiet, mener vi fra SF ikke, at det er det afgørende, og vil gerne forhandle dette spørgsmål under den videre behandling i kommunaludvalget.

Men vi står fra SF fast på, at det amtslige klagenævn må være en del af et nyt klagesystem, ikke mindst på baggrund af, at der i ministerens forslag ikke vil blive mulighed for at anke en afgørelse. Her er der i SFs